

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku M. S.
przy uczestnictwie M. S.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lipca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 marca 2020 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od M. S. na rzecz M. S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestniczka M. S. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W., oddalającego apelację skarżącej od postanowienia Sądu Rejonowego wydanego w sprawie z wniosku M. S. o wpis w księdze wieczystej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przysądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

W ocenie uczestniczki skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd drugiej instancji dokonał wadliwej wykładni umowy majątkowej małżeńskiej łączącej uczestniczkę z wnioskodawcą, a w konsekwencji błędnie przyjął, że umowa ta obejmowała rozszerzenie ustroju wspólności majątkowej na składniki wchodzące wcześniej do majątku osobistego (ówcześnie: odrębnego) obojga małżonków, podczas gdy, zdaniem uczestniczki, rozszerzenie wspólności dotyczyło wyłącznie majątku wnioskodawcy. W umowie tej wnioskodawca i uczestniczka „oświadczyli, że z dniem dzisiejszym rozszerzają obowiązujący ich ustrój wspólności ustawowej na przedmioty nabyte przez każdego z nich (...)” (k. 109 v. akt głównych). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestniczka ograniczyła się do wyrażenia krytyki zapadłego

w sprawie rozstrzygnięcia i przedstawienia własnej opinii co do prawidłowego kierunku wykładni umowy majątkowej małżeńskiej z 1 grudnia 2004 r.

Analiza stanowiska skarżącej dokonana przez pryzmat motywów zaskarżonego postanowienia nie prowadzi do wniosku o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Uczestniczka nie przedstawiła w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w później złożonym piśmie, argumentacji świadczącej o tym, że w postępowaniu wieczystoksięgowym miało miejsce naruszenie przez Sąd Okręgowy dyrektyw wykładni oświadczeń woli zawartych w art. 65 § 1 i 2 k.c. Umowa została przez ten Sąd zinterpretowana w sposób zgodny z jej brzmieniem, co w żadnym razie nie może być uznane za świadczące w sposób ewidentny o wystąpieniu naruszeń prowadzących do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wobec tego jedynie na marginesie należy wskazać, że umowy majątkowe małżeńskie oddziałują na sytuację prawną osób trzecich, w związku z czym należy je wyklądać w sposób możliwie zobiektywizowany; nadaniu tym umowom jednoznacznej treści służy również wymaganie sporządzania ich w formie aktu notarialnego.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 5 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

ke